

mærksom paa, at de kirkelige Myndigheder stadig have været i Overensstemmelse med Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. Der har ikke været nogen Menighed derom, undtagen maaste paa det sidste Punkt, hvor man fra Kommunalbestyrelsens Side ganske mod Sædvane har trykket dette Vigningsbidrag, der skulde gives til en Kirke, som var under Opførelse, ned under det hidtil sædvanlige. Jeg advarer mod, at man ved Bedømmelsen af Sagen lægger slige Billeder til Grund for sin Opfattelse. Jeg skal ikke optage en Diskussion med det ærede Medlem om, hvorvidt de Regler, der gælde for Vedligeholdelse af Kirker, ogsaa gælde for Opførelsen af ny Kirker. Jeg henholder mig til, hvad jeg foranførte. Spørgsmaalet er her om, hvorvidt Kommunalbestyrelsen skal have en definitiv Modsigelsesret mod, at der overhovedet gøres noget for Kirken, eller man vil lægge dette hen til kongelig Afgørelse, saa at, selv om Kommunalbestyrelsen i et vist Tilfælde siger nej, Kirken dog har et Minimum af Eksistensmidler. Det er Spørgsmaalet, og derom tillader jeg mig med Bestemthed at paastaa, at som Retten er for Tiden her i Landet og har været indtil 1888, og vil blive for Fremtiden, hvis dette Lovforslag ikke bliver til Lov, staa vi saaledes, at der ingen Tvivl er om, at Kongen ved sin Resolution, selv om Kommunalbestyrelsen maatte sige: Vi gaa ikke med dertil, dog kan ligne paa det enkelte Sogn et Beløb til Bedste for vedkommende Kirke, enten til Kirkens Vedligeholdelse eller til en nødtørstig ny Kirkes Opførelse. Det er det, der er Ret i Kjøbenhavn; den har været udøvet fra gammel Tid og er anerkendt fra Rigsdagens Side som rigtig. Naar det er saa, at Kongen har denne Magt, er dette sidste Punktum, som det ærede Medlem har rejst Tvivl om, ikke en Udvidelse af Kongens Ret, men en Begrænsning, thi der staa, at Kongen skal dog ikke kunne gaa videre end til at ligne indtil $\frac{1}{10}$ pCt. af den stattepligtige Indkomst, mens han efter den hidtil gældende Ret, som vil vedblive at være Ret, hvis denne Lov ikke gaar igennem, er berettiget til at gaa saa langt det skal være. Man har søgt at begrænse dette, fordi man kunde frygte, hvad der dog hidtil ikke har været Anledning til, at der kunde komme Divergenser. Man har da ment, at Kirkemyndighedernes Magt skulde være begrænset hertil. Om Forslagsstillerne eller Regeringen ved dette Forslag have naaet den rette Brøk eller ikke, kan der være forskellige Meninger om. Lad mig i saa Henseende blot nævne for d'Her., hvad det drejer sig om ved dette Minimum, man her vil give Kirkemyndighederne Ret til, selv om

Borgerrepræsentationen maatte sige nej, at skaffe Kirken. Det er $\frac{1}{10}$ % Tillæg til Indkomstskatten. — Jeg har i disse Dage set paa den paa Personer med en Indtægt af 1000 Kr. ansatte Skat. For disses Vedkommende vil Satten i Kjøbenhavn blive beregnet efter 400 Kr., og hvis man sætter Procenten til $\frac{1}{10}$, er det altsaa 40 Ore om Aaret, som man giver Kirkemyndighederne Ret til at tage, selv om Kommunalbestyrelsen siger nej. Ved en Indtægt paa 2000 Kr. bliver det 2 Kr., af 3000 Kr. bliver det 3 Kr. Jeg og min ærede Medforslagsstiller var i Tvivl om, vi skulde sætte Brøken til $\frac{1}{10}$, $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{20}$ %, men det henstiller jeg til Overvejelse. Men jeg hævder, at noget man give Kirken at leve af, og dette er i Overensstemmelse med den hidtilværende Ret. — Nu vil jeg ligesom den ærede Taler, der sidst havde Ordet, sige, at en repræsentativ Myndighed er meget godt, og kan Lovgivningsmagten blive enig om at sige: Nu skal Kirken repræsenteres paa den og den Maade, saa er det lykkeligt, men at skabe en vilkaerlig Repræsentation for Kirken er jeg ængstelig for, og det glæder mig, at den ærede sidste Taler ogsaa havde Øje for det mislige i at lægge det over til en kommunal Bestyrelse. Jeg beder de ærede Medlemmer at tænke sig, at det skulde være et Sogneraad paa Landet, som fik Raadighed over, om Kirken skulde have Eksistensmidler eller ikke, og saa maa de endda tage i Betragtning, at vi ikke have de Midler, som Kirkerne paa Landet i Almindelighed have. Hvis vi skulde ordne Kirkens Forhold, vilde det saa være heldigt at henlægge dens Repræsentation til en Forsamling, der er valgt uden Hensyn til Religion, og hvori der kan sidde baade Bøder og Grækere og Hedninger, og sige, at i Stedet for at det hidtil har ligget i de kirkelige Myndigheders Haand at bestemme saadanne Forhold, skulde de nu have Magten. Nej, saa heller lægge det til Lovgivningsmagten og se, om den kan blive enig derom; men faste det hen til en Forsamling, man tilfældig har, og som ikke har noget med kirkelige Anliggender at gøre, tror jeg ikke, man vil anerkende som berettiget. — Lad mig saa endnu blot sige en Ting til, saa skal jeg slutte, da der jo ikke ligger noget bestemt Forslag for i Sagen, og det er, at naar man siger, at vi staa ganske uden Repræsentation i disse Forhold, saa er det ikke Tilfældet; det er nemlig saa, at disse Summer, som skulle lignedes, skulle efter Lovforslaget foreslaas af Kirkeinspektionen og Patronatet, og i Kirkeinspektionen og Patronatet — dette gælder særlig Vedligeholdelser — sidder der jo ogsaa verdslig valgte Mænd, dels af Borgerre-